

OROKIMADAS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Dezső István:** A Szentszív fényében. — **Karácsonyi Márta:** Dulcis hospes animae... — **Oltáregyesületi élet.** — Hogy hal meg egy buzgó pap, aki Kis Szent Teréz pártfogoltja. — **Központi:** Imaszándékunk: Lelki elmélyedés.

A SZENTSZÍV FÉNYÉBEN.

«Jézusom, ne légy bírám, hanem Údvözítóm!»

Drága Lélek! Megmutattam és neked is adtam Szívemet, az isteni szeretet lángoló tűzhelyét. Éreztettem veled szeretetemet, nagyrabecsülésemet. Föltartam előtted Szívem kívánságát és elrejtett kincsét.

Remélem megértettél Engem, azért adtad Nekem viszonzásul szívedet és vele együtt mindenedet.

Úgy-e megengeded, hogy amikor az imádandó Szentháromság nevében elfogadom ajándékodat: előbb egy kis szemlét tarthassak szívedben-lelkedben? Erre téged is meghívlak. Jöjj velem, és te magad is lásd: mit adtál tulajdonképpen Uradnak-Teremtődnek?

Azt mondottad: minden testi-lelki tehetségedet, istenadta képességedet följajánlottad Nekem. Lássuk: ígéreted szerint odaadtál-e mindent föltétlenül és visszavonhatatlanul? Mindentlátó szemem elé kerül a legkisebb porcikád is. Elrejtve semmi nem marad Előttem.

Szándékodat nézem elsősorban is, mert ez mutatja meg hűségesen, kicsoda vagy tulajdonképpen, és mennyit ér az ajándékod. — Mi vezet téged mindennapi kötelességedben, Isten szolgálatában, lelked gondozásában és társadalmi érintkezésedben? Isten tetszése és akarata-e, vagy pedig önszereteted, a világ szokása vagy tán emberi tekintet? — Mi bátorít az élet mindennapi szenvedéseinek türelmes hordozására: a mennyei Atya intézkedése és szent elhatározása, vagy szenvedő Jézusunk hűségese követése és keresztyének könnyítése? — Avagy talán kényelemszeretetből, kislelkűségből csak úgy kelletlenül, sőt zúgolódva fogadod a mindenkor megpróbáltatásokat, a léleknek Istenhez emelő szeretet-szárnnyait?

Nem gondolod-e, hogy leginkább szándékodban kellene Hozzám hasonlítani? Tiszta, önzetlen, áldozatos, önmagadról és mindenről lemondó szeretetben? Mert istengyermeki, jézusi lelkületre legalább is ez vallana: mindig és mindenben csak a mennyei Atya tetszését keresni. (Ne feledd: Isten csak azt értékeli és jutalmazza, amit szeretettel Érte teszel!)

Azután: milyen a te *akarataod*? Elfelejtetted már, hogy azért foglaltam

mindennapi imádságodba — a Miatyánkba, — a mennyei Atya akaratát, hogy ezt imádságos lélekkel kutasd, szeresd és teljesítsd?

A mennyei szentek és angyalok legnagyobb öröme és dicsősége az, ha Isten akaratát tökéletesen és hűségesen megtehetik. És te mégsem akarsz tudni róla, hogy életed boldogságához a mennyei Atyának szent és jóságos akarata kell mindig; — a te akaratod meg arravaló, hogy kicsiben-nagyban mindenkor szíves készséggel az Isten szent akaratához igazodjék? — Ne magadnak szolgálj, de ne cipeld a világ nyomorúságos igáját, mert téged nem erre szánt Atyád. Az Isten dicsőségén és felebarátod megszentelésén dolgozzál, — és akkor megérted: mily gyönyörűség az Isten fegyelme alatt hűségesen, önmagadról lemondó szeretetben élni.

Vágyó tehetséget is kaptál Atyámtól, hogy mindig Isten után kíváncsozzál. Hiszen az Övé vagy, és boldog csak Vele lehetsz. — És te mégis mit keresel, mi után vágyódsz? — A test kívánsága, a szemek kapzsisága, vagy az élet kevélysége foglalkoztat? — A földre tapad szemed, szíved, életed? — Vagyon, gazdagság vagy hiú hatalomvágy izgat?

Amikor imádkozni tanítottalak, akkor én meghagytam neked, hogy mennyei Atyám színet keresd, Hozzá emeld föl a szíved, kívánd és munkáld szent országát, és szent nevének dicsőségén minden erőddel és Isten kegyelmével dolgozzál — testvéreiddel együtt.

Tudod-e, mi volt a szenteknek Isten felé törtető szent kívánsága? «Magadért teremtettél, Uram, minket, és azért nyugtalan a mi szívünk mindaddig, amíg Tebenned meg nem nyugszik.» (Szent Ágoston.)

Te is a szentek nyugodalmasában pihentesd meg Isten után vágyódó szívedet-lelkedet!

Emlékezeted is van. Ez arravaló, hogy el ne felejtse: ki vagy, kié vagy, honnan jöttél, miért élsz és hová törekszel? Szent hited alapigazságai már kis gyermekkorodban erre megtanítottak téged. Visszagondolsz-e sokszor isten-gyermeki méltóságodra, örök hivatásodra? Isten jósága, dédelgető szeretete, a Megváltónak érted végzett munkája és áldozata, a Szentléleknek megszentelő és tökéletes életre segítő kegyelme néhanapján eszedbe jut-e? — Lám, a szenteknek minden, ami csak van és ami velük vagy másokkal történt, nemcsak a virágos szép természet, de még az élet mindennapos keresztútja is, a gondviselő és jóságos Istent juttatta az eszükbe. — Nem jobb volna ez neked is, — a hiú, haszontalan és kislelkű töprengések helyett?

Látom *képzéletvilágodat* is. Jaj, de nagyon rendezetlen, kuszált és zűrzavaros abban minden! — Nem tudsz te hitből élni? Mindjárt más lenne ám a lelked délibábos világa. — Nem szoktál sohasem az Isten csodás lelkivilágába beletekinteni? — Miért csatangolsz te a bűnök fertőző szemétdögrei körül, amikor az Isten országában, az ő drága lelkei között, a szentek és angyalok társaságában van a te igazi otthonod? — Nem különb és boldogabb élvezet-e ez — az egész világ bűnnyujtotta gyönyöreinél? — Próbáld csak meg — és majd tapasztalatból tudod: mit jelent mindenütt és mindenben az Isten boldogító színe előtt járni.

Isten képmására tesz lelked legszebb tehetsége: az *értelem*. Gondolkozol, fontolgatsz — és istenadta képességeddel a teremtő igazságról határozol is — szabadakaratallal, öntudatosan. — Igazán az Isteni Bölcsesség és Szentség vezet-e mindenkor elveid választásánál? Vagy az indulatok, bűnök vágyak és szenvedélyek hánynak-vetnek ide-oda? — A rövidlátó és lomhagondolkozású emberek után indulsz-e olvasmányaidban, ítéleteidben, meggyőződésedben, — vagy az

isteni csalatkozhatatlan igazság vezetni elmédet, tanulni vágyásodat és nézeteidet? — Meggyőződéssel vallod-e: «Uram kihez mennénk, az örök élet igéi Nálad vannak. És mi hittük és megismertük, hogy te vagy Krisztus, az Isten Fia. — Ég és föld elmúlnak, de a te igéid el nem múlnak!»

Nézem a *lelkiismeretedet*, istengyermeki természetednek finoman érző és irányító szervét. Ez mutatja neked Isten akaratát, földi és égi hivatásodnak mindenkori, legkisebb kötelességét is; — de ugyancsak ebben tűnik ki odaadó szereteted, készséges istengyermeki tiszteleted és engedelmisséged is. — Borzasztó pusztító munkát látok lelked legmélyén. Az önzés, hiúság, földi érdek, haszonlesés, kapzsiság, gazdagodási vágy, kényelemszeretet, élvezetkeresés, testiség, érzékiség, érvényesülési vágy, modern műveltség, közönyösség, lanyhaság, gyávaság, emberi tekintet, kislelkűség, bizalmatlanság, halátlanság és sok más efféle kedvelt lelki «drága jószágod» — mennyire elrútította, és Istentől elfordította akaratodat, törekvéseidet és tetszéseidet!

Egészen másként jár most az örök élet és boldogság iránymutatója nálad, mint kis gyermekkorodban járt. — Igen, mert akkor mindenben és mindenütt, de mindenkor is az Istenhez igazodott a lelkiismereted — és megkérdezte: Mit mond ehhez az Isten? Most pedig szélkakas módjára minduntalan másfelé fordul és a koráramlat és divatszegen hajtja a meglazult mutatót előre-hátra: — és ettől várod a döntést. — Mit szólnak hozzá az emberek!?

Mit gondolsz: Nem jó volna-e újra a hit szerint, az Isten örök és változatlan akaratához igazítani lelkednek az óramutatóját? — Akkor biztosan nem élnél továbbra is kifecamftott és tompa lelkiismerettel — talán éveken vagy évtizedeken keresztül! — a mai társadalmi elveknek megfelelően — égbekiáltó bűnben! (Mert a katolikus erkölcsstan szerint égbekiáltó bűnök a következők: a szándékos gyilkosság — egyke, egyse, — az igazságos bér visszatartása, a szegények, árvák nyomorogtatása stb.)

A becsületes, jellemes és igazán jó emberek mindig az Istenhez igazították minden tettüket, még a legjelentéktelenebb gondolatukat is. Volt is részük szívörömben, léleknyugalomban, — még a nagy világroppanások idején is. Akkor érezték csak igazán, hogy «nagy szerencse a *tiszta* lelkiismeret, és boldogító öröm, a *szent* lelkiismeret». (Szent Bernát.) — Neked is nem ez kellene-e útravalónak az élet nagy vándorútján?

Most nem is vizsgálhatok már tovább. Csak még annyit mondom neked figyelmeztetésül: Ha Isten szíve szerinti lesz a lelkiismereted, akkor minden testi és lelki tehetségeddel az Istent szolgálod és dicséred. Akkor *szemed* mindenütt keresi és észre is veszi a mindenütt jelenlevő Istent; *füled* mindig meghallja az örök életre hivatató isteni szót; *nyelved* szüntelen dicséri a Végtelen Szeretet fonséges szépségét és nagyságát; *kezved* dolgozik az Isten csodás művén, *lábad* bármikor kész az áldozatos útra, Isten szolgálatára, testvéreid megsegítő munkájára. *Szíved érzelmei* Jézus érzelmeihez hangolódnak, tisztulnak és tökéletesebbülnek; *indulataid* is csak egyet keresnek: hol és mikor lehet minél előbb és minél jobban, elszakíthatatlanul egyesülni az Istennel.

Megérted most már: Miért is kell neked Jézus és az ő Szentszíve, és miért kellesz te mindenestül Jézusnak? — Hogy valójában méltó légy Hozzá — testben, lélekben, földi és örök életben.

Dezső István.

Urunk, ne végy magadra semminő égi ékességet; jöjj tisztaságod szent meztelenségében közénk és szaggass le rólunk is minden drága gyolcsot, aranyló sujtást, hogy távozásunk órájái megrögzítődhessen rajtunk reflexfényed! og.

DULCIS HOSPEX ANIMAE...

(A lélek kedves vendége.)

Szentség ház nyílik, — megdobbann ottbenn
Szíved, mely átfog ezer világot, —
Elédbe hullok én, a kis porszem.

Szempillád rezdül: — országok hullnak
Porba. És mégis, isteni Szíved
Boldog, ha emberszívhez símulhat.

Két szemem hosszan Szemedbe mélyed.
Köröttünk csönd van, isteni nagy csönd, —
Hozsannát ujjong bennem a lélek.

Sorsom, jövőm Kezedbe rejtem.
Isteni Vendég, remegve várlak,
Ámbrailatot lehel a kertem.

Amikor nem szólsz: — virrasztva várok.
Aludj, pihenj kis sajkámnak mélyén,
Áldom beszédes, szent hallgatásod.

Szívem Tiéddel ütemre dobban.
«Még ha megölsz is, Benned remélek!»
Imádlak minden akaratodban.

Karácsonyi Márta.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Igazgatói értekezletünkről — mely még nem volt meg lapzártakor — a jövő számunkban adunk beszámolót. Most csak jelezzük, hogy a Központban októberrel újra megindul az oltáregyesületi munka és kongregációs élet.

Október 14-én délután 4 órakor a központi választmány, 21-én délután 4 órakor pedig a terjesztő nők gyűlése lesz a Központ Szent Erzsébet-termében.

Folytatjuk szemelvények közlését a hálanyilatkozatok közül, kiragadva a legmeghatóbbakat!

Nagyságos Igazgató Úr!

Mélyen tisztelt Úram és Kedves Barátom!

Ugy a magam, mint Oltáregyletünk és a sándorfalvi Hívek nevében is a legőszintébb köszönetemet és hálámat fejezem ki,

hogy a Központi Oltáregylet egy szép vörösszínű Kazulát volt szíves nekünk ajándékozni. Erre igazán nagy szükségünk volt, ennek igen nagyon örülünk és a pünkösdi ünnepek alatt már ebben a szép kazulában volt a szentmise. Amikor még egyszer igen hálás köszönetet mondok, ígérem, hogy ezzel szemben mi is a Központot támogatni fogjuk és a tagokat toborozni fogjuk, hogy még nagyobb erővel tudjuk segíteni a mi kedves Központunkat.

Maradtam a legkiválóbb tisztelettel és szívéllyel üdvözléssel, a Szentségi Jézus áldását kérve Mindnyájukra,

Sándorfalva, 1940 május hó 15.

Nagyságos Igazgató Úrnak, Méltóságos Elnökségnek készséges híve: *Lepey Emil* szentszéki tanácsos, plébános.

Központi Oltáregyesület Elnökségének Budapest.

Örömmel és könnyekkel telt meg szívünk, amikor kézhez kaptuk azt a kimondhatatlan szép ajándékot. A nagylelkűségük felruházta a mi elszegényesedett, kirabolott templomunkat. Ezért nagy köszönetet fejez ki a gör.-kat. lelkész híveivel együtt, először az Oltáregyesület Elnökségének, s továbbá a többi közbenjáróinak, hogy megértették a mi szegénységünket. A mi szavunk az: «Aki a templomot felruhazza, az a jó Istent felruhazza».

Mégegyszer hálás köszönetünket fejezzük ki s imáinkba foglalva maradunk tisztelettel *Mikula Mihály* gör.-kat. helybeli lelkész, *Kopcsa László* kurátor (závidfalvai), *Zajác András* kurátor (klastomfalvai).

A Budapesti Központi Oltáregyesület Elnökségének!

Mélységes hálával mondom köszönetet a templomomnak juttatott Missal- és beteglátogatási custodia-ért. Hálám jeléül fogadják el az *Urnapja nyolcada alatt elmondandó öt szentmisét, melyet szándékukra fogok felajánlani. Jóságukért áldja meg a Mindenható.*

Két jó lélek megajándékozta most a templomot egy kongresszusi áldoztató patenával és egy ciborium köpennyel. Ilyesmivel a templom el volt látva, azért itt feleslegesek. Ha elfogadják, nagyon szívesen elküldöm akár a Központba, akár egyenesen oda, ahol ilyet kértek. Nagyon örülnék, ha nemes munkájukban akár ezen csekélységgel én is templomom

nevében résztvehetnék. Alázattal kérem szíves értesítésüket.

Hálás köszönetem ismétlésével maradok *Mártély, Csongrád m. Kehida, Zala m. 1940 május 14-én mély tisztelettel Hajós Rezső* plébános.

Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus! Tarujfalu, 1940 május 18-án.

Nagyságos és Főtisztelendő Elnök Úr!

Mélyen tisztelt Urunk és Jötevőnk!

Fogadja Nagyságod Nagymagyarország legészakibb pontjáról, egy 40 éves magyar-rutén gör.-kat. papnak és a Kárpátokon fekvő 940 gör.-kat., magyar-rutén hívők-ből álló IV. oszt. plébánia legőszintebb háláját, legforróbb köszönetét *azon fejedelmi és nagylelkű ajándékért*, amellyel kegyeskedett az áldásdús budapesti Központi Oltáregylet jóvoltából szegény, de tiszta templomunkat megajándékozni.

Bevallom őszintén, nagy örömet okozott nekünk a mélyen tisztelt Oltáregylet ezen ajándékával. Igérem, hogy amíg a jóságos Uristen engem, bűnös áldozárt, enged hozzájárulni az Ő isteni és rettentés szent oltárához, teljes erőmből, minden igyekezettel azon fogok fáradozni, azon fogok igyekezni, hogy «az Eucharisztia Nagy Pátriárchájának, Szent Krizosztomnak» példája és útmutatása szerint a Legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletét és imádsát és a budapesti Oltáregylet terjesztését minden erőmből előmozdítsam.

Ezekután legmélyebb tisztelettel vagyok alázatos szolgálója: *Musztjánovits Emil* felsőverchovinai kerület esperese.

Hogy hal meg egy buzgó pap, aki Kis Szent Teréz pártfogoltja.

1939 április 29-én Atzgersdorfbán (Bécs XXV. kerülete) egy teljesen az *Istennek*, a tevékeny felebaráti szeretetnek és a szakadatlan lelkipásztori munkásságnak szentelt élet után, 43 esztendőskorában, meghalt az ottani róm. kat. plébános, *De Marchi Viktor*.

1896 április 10-én, Bécsben született. Középiskolai tanulmányait Kalksburgban, mint a híres *Jezsuita kollégium* bennlakó növendéke, végezte; ott járult az *első Szentáldozáshoz* és a *Bérmálás Szentségehez*; ugyancsak ott lett a Boldogságos Szűz Kongregációjának is a tagja. Élete utolsó pillanatáig *hűséges kongreganista* maradt!

Miután teológiai tanulmányait, mint a bécsi *Hercegséki Szeminárium*

növendéke, az ottani Egyetemen elvégezte, 1918 augusztus 11-én szentelte őt pappá Pifffl Bíboros Hercegeések. Mint káplán Gross-Schweinbarthban, Perchtoldsdorfban, Mauerban, Bécs XX-ik kerületében (St. Brigitten) működött. 28 esztendőskorában Pifffl Bíboros őt a gyönyörű Triesting-völgyben fekvő neuhaus-weissenbachi kettős plébániára nevezte ki, ahol Marchi Viktor $7\frac{1}{2}$ éven át működött. Ugyancsak Ő nevezte ki Marchi Viktort, 1932-ben, a szinte teljesen gyári munkásoktól lakott, Atzgersdorf-Erlau plébánosává, ahol oly korán bekövetkezett haláláig, ismételten $7\frac{1}{2}$ esztendőn keresztül fejtett ki buzgó lelkipásztori működést.

Papi munkásságát a lelkekért való nagy buzgóság, az egyesületi tevékenység, — főleg pedig a szegények iránti nagy szeretete jellemezte! Buzgón tisztelte Jézus Legszentebb Szívét — és semmiféle áldozattól sem riadt vissza; főleg a hónapok első péntekén: hogy híveinek a szentgyónást — és a szentáldozást megkönnyítse!

Messze földön mint kitűnő szónokot ismerték és szép szentbeszédeire nagy számban jöttek a hívek, nemkülönben más plébániák hívei is! Nagy szellemi tehetségei, áldott jó szíve, kedves, vidám egyénisége, nagy emberismerete és tapasztalata miatt, általános szeretetnek örvendett és a legnehezebb kérdésekben is szívesen kérték ki tanácsait.

Úgy a neuhausi, mint az atzgersdorfi plébániatemplomot újonnan kifestette, — ami a szegénység — és a munkanélküliség nehéz esztendőiben nem volt éppen könnyű vállalkozás!

1935-ben Atzgersdorf-Erlau egész plébániáját Jézus Legszentebb Szívének ajánlotta. A Szentséges Atya, XI-ik Pius pápa, Rádió-sürgöny útján, különös áldását adta erre a megható felajánlásra.

Hosszú, fájdalmas szenvedését (rákbaj) épületes odaadással fogadta az Isten kezéből! Minden fájdalmát nagy türelemmel viselte el és híveinek halhatatlan lelkéért ajánlotta fel.

Felgyógyulásáért (hívei) több *kilencedet* tartottak; a többi között a lisieuxi *kármelben* is. Marchi Viktor plébános nagy tisztelője volt a Kis Szent Teréziának.

* * *

Utolsó napjait a megboldogultnak paptestvére a következő módon írja le: "1939 április 26-án, szerdán, a beteg állapota válságosra fordult. Ekkor nővére azt kérdezte tőle: behozza-e neki azt az emlékezetes Jézus Szíve képet, amelyet ő — pappászentelése napján — áldott volt meg s amely előtt azon a napon, — amely nap az egész Családnak legboldogabb napja volt — mindnyájan (a szülők és a hat gyermek, illetve testvér) Jézus Legszentebb Szívének ajánlották fel magukat és így a Szentséges Szív trónraemelését elvégezték. A beteg azonban elutasítólag válaszolt: "Ne, — most még ne, majd ha már távozóban leszek; majd ha az Üdvözítő szólít!" Ezt a képet, a költözökésektől eltekintve, még csak kétszer emelték le díszhelyéről: első ízben legidősebb fivére halála alkalmával, második ízben édesatyja halálának órájában.

Az éjszaka nagyon rosszul telt el, mert a fájdalmak rendkívüli módon súlyosbodtak. A betegápoló apáca a betegnek a szomszédos szobában alvó plébános-tivérét hívta és kérte őt: "Talán jó lenne, ha már most elhozná a Legméltóságosabb Oltárszentséget; megtörténhetik, hogy később a beteg nem tudja majd lenyelni a Szent Ostyát!" Elvittem neki a Szentséget és megáldoztattam, de szántszándékkal nem "mint Útravalót" nyujtottam neki. Az a tökéletes béke, mely a beteg szobáját már a betegek Szentségének felvétele (április 10, húsvét hétfőjén) óta betöltötte, ebben az órában is világosan érezhető volt és a beteget, valamint környezetét a legbensőbb boldogsággal árasztotta el! (Folyt. köv.)

IMASZÁNDÉKUNK

LELKI ELMÉLYEDÉS.

Októberre való program ez! Hiszen a szentolvasó maga is elmélkedéssel vegyített szóbeli imádság, mert beleszójjuk azokat a titkokat, melyek az Úr Jézus és a Szűzanya legcsodálatosabb kapcsolatait mutatják a megváltás művében. Próbáljuk csak meg úgy végezni a rózsafüzért, hogy a Miatyánk után megállunk és a következő titok fölött pár pillanatig elmélkedünk s aztán mintegy az elmélkedésünkből kifolyólag köszöntsük a Szűzanyát — most már a titok beszurása nélkül — csak tíz Üdvözléggel. Tapasztalni fogjuk, hogy a lelkünk elmélyed és lelki élményekben részesül ezen elmélkedésünk révén. Az elmélkedés összeköt bennünket Máriával; valahogy a szentcsaládhoztartozás boldog biztonságérzete és az abból eredő lelki megnyugvás a gyümölcse az ilyen rózsafüzérnek, amelyről azt is meg kell mondanunk, hogy ez az eredeti formája a szentolvasó végzésének.

A boldogult XI. Pius pápa külön teljes búcsút engedélyezett azoknak, kik legalább öt tizedet elmondanak a szentolvasóból a szentségház előtt (akár van szentségkítétel, akár nincs). Ezzel be akarta vezetni a szentolvasót — hivatalosan is — az eucharisztikus ájtatosságok közé. Nagyon jó imádság a szentolvasó — különösen ebben az eredeti formájában — a szentségimádási óra kitöltéséhez. Jó azért, mert ismeretes, könyv nélkül is, gyenge világítás mellett is végezhető. Mindenki bekapcsolódhat. Így általános lesz, az összes hívek részvételével teljesül ki az imaóránk. A kis szünetekben megpihenünk, tehát nem is fárad bele senki.

Gyakoroljuk mi magunk a szentolvasó végzésének ezt a módját és ajánljuk föl ilyen rózsafüzéreket arra a szándékra, hogy minél több legyen az oltár-egyesület tagjaiban és az egész világ katolikusaiban a lelki elmélyedésből. Olyan felületes a mostani élet! Olyan kapkodó — a sok bizonytalanságon átment mai ember élete. Ez nem az Úristen elgondolása! Ez nem az igazi ember! Ez nem maradhat így és nem is fog így maradni!

A mi imánk — mely a világbéke nagy távlatait is magába zárhatja — közelebb hozhatja a magunk és embertársaink lelkét ahoz az elmélyedéshez, amelyben az ember megtalálja önmagát és meglátja, hogy milyen helyezést kapott ő a jó Istentől. Az új korszak, melynek küszöbén állunk, új felfogást vetít elénk az emberről: az ember értékelésének, megbecsülésének, magasabb rendiségének világa van eljövendőben, bármilyen erjedő formát mutat is még a jövő «előhangja». Lesz fölséges szerepe újra a lelkiségnek. Végeredményben az Úr Isten elgondolása szerinti emberértékelés korszaka fog ránköszönteni. A rendezett körülmények között élő, nyugodt, megelégedett ember pedig a lelki ügyeit is nyugodtabban intézi és alkalmasabb az elmélyedésre.

Imádkozzunk az emberhez méltóbb jövőért s benne az elmélyedő lelki-
Központi.

VALTELJES • BÚCSÚKÁR

Október 3., 4. (kettő) az imádási óra napján, egy általunk tetszés szerint választott napon, a közös ájtatosság és havigyűlés napján.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.